

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого людю — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стіваришине “Українських Робітничих Вістей”
Передплата на рік \$4.00.
Рукописи не звертаєт, ся.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЧОМУ СТАЮТЬ В ОБОРОНІ.

Поміщена в передмінувмі числі “Укр. Роб. Вістей” стаття укр. сінового стрільця з Відня про надружанне Ів. Боберським майна Центр. Управи Укр. Сінових Стрільців для своїх особистих цілей — заболала дуже “Укр. Голос”. Ся чорносопена газета завсідги покрявала всі злодійства і злочини петлюорієських “діячів”, тому і за сам разом вярдалась перша з обороною Боберського, а радше сказати з нападами на “У. Р. В.” і на автора статі, старуючись поставити знак питання над поданими в статі закладами.

Насамперед “У. Г.” признає, що наколи-б пороблені Боберського заклади мали бути правдиві, то обвинувачення проти него справді поважне. Одиак він не вірить, щоб статтю Боберського писав дійсний укр. сіновий стрілець і тому сумніваєт ся в правдивість поданих в статі фактів. “У. Г.” каже далше, єю він не думає заперечати зроблених Боберському закладів, але сама статя йому видаєт дуже “підозрілою”. І він питає: “Колі укр. сіновий стрілець робить таке поважне обвинувачуваннє, то чому не підписує ся власним іменем?” і т. д.

А далше каже:
“Хто ини може сказати, що тим Сяч. Стрільцем, що пише в Р. Вістях не є Дятла (Москаль), большевникий информатор з Європи, або хтось з подібних “стрільців”?”

На сей перший “сумнів” щодо авторства статі можемо запенити “У. Г.”, що автором статі не є Дятла, “Москаль”, котрий, — говорячи при нагоді — є а дійсности коріннішим Українцем, як редактор “У. Г.” Далше — як би автором статі був т. Дятла, то він не підписував би ся іменем “Укр. Сіновий Стрілець”, а ми зовсім не скривали би того, що сю статю отримали від т. Дятлова. Далше заявляемо, що ми маємо повне ім’я і адресу автора статі про Боберського і не подавали його під stateю тїму, бо сам автор підписав ся “У. С. С.” Чому він не подав під stateю свого поного імені, певно не знаємо, одиак думаемо, що мусім мати на се якусь причину. Надіємо ся одиак, що він і під своїм повним іменем стане в обороні майна Сінових Стрільців, колі напише про сю справу другий раз, що обіцяв нам зробити.

Другий запит “У. Г.” звучить: “Чому сіновий стрілець виходить з такої справою не в українській, але в протиукраїнській часописі” і т. д., розуміючи очевидно під укр. часописею “У. Г.” або котру иншу петлюорієську чорносопеною газету.

На сей дуренький по своїм змісті запит можемо було-б не відповідати, бо він в самій еуті не до ричи, — одиак і на се скажемо, що колі і брати з “українського боку” (в розуміню “У. Г.”), то автор статі Сіновий Стрілець уважав видно “У. Р. В.” за більше українськє чим “У. Г.”, колі до них вислав свою stateю. Думаемо одиак, що автор статі про Ів. Боберського тому не вислав своєї статі до жадної такої “українськє” газети, як “У. Г.”, бо знав, що “У. Г.” чи подібна йому газета той статі не помістила би. “У. Г.” і йому подібні “українськє” газети знають тільки винисувати несовторені ричи на большевиків, а на своїх рідних “діячів”, хай би вони робили найбільші злочини і продавали навіть цілу Україну — вони слова диного не скажуть. Про се найкраще переконали нас пару послідних років. Ось тому сіновий стрілець прислав свою stateю про “гешефти” Боберського до “Укр. Роб. Вістей”, а не до жадної “українськє” газети в роді “У. Г.”

На третій запит “У. Г.”, чому сіновий стрілець не помістив своєї статі в “Новій Добі” або “Воля” скажемо, що видко автор статі хотів остережи українських робітників і фермерів в Канаді і Зауцних Державах перед Боберським, який тепер крутиться ся лесь по Канаді за доллярами, а “Новій Добі” і “Воля” ніхто з робітників і фермерів тут не читає. Отже, хто був би подавав ся тут з тих газет, як “господарин” Боберськє майном У. С. С.?

Се, що “У. Г.” виступив проти “У. Р. В.” за поміщеннє статі, яка викриває чорні зделки Боберського під патріотичною маркою — не першина. “У. Г.” стасє все в обороні, злодія народного добра і зрадинків та запродацнів укр. працюючих мас. Він ніколи не викривє же жадного лайдацка укр. контрреволюційної зграї, хоч би воно було і найбільшим народним злочинком, а навпаки, накідьтєт ся ще в глупий і вулиций спосіб на “У. Р. В.”, колі вони се роблять. Він робить се тому, бо вони такі “правдиві” Українці як і він сам.

Читачі “У. Р. В.” пам’ятають се дуже добре, як в 1919 р. наша газета містала лягти в Парижі про скандалі і нажнванне ся народним добром при петлюорієській т. зв. “мировій делегації в Парижі. Чи “У. Г.” не накідьтєт ся тоді за се на “У. Р. В.”? А прецинь все те, що писало ся тоді в “У. Р. В.” було правдою, пре се писали пізніше і всі инші газети.

А чи не пам’ятають укр. робітників і фермерів в Канаді, як на початку 1920 р. “У. Г.” сказулів раз-враз на “У. Р. В.” за се, що вони писали правду про послідні ганебні дні і розгром петлюорієшних в листопаді 1919 року? Тоді також “У. Г.” кричав, щоб не вірити “У. Р. В.”, щоб не дати ся ім збаламути, а чекати аж справа выяснит ся. І пізніше выяснило ся, що все, що писали “У. Р. В.” було правдою.

Така сама історія і тепер з Боберським, тільки що на менше скаво. І тепер “У. Г.” не маючи під руками жадних даних, старєт ся змовити в своїх читачів, що stateя про наживу Боберського народним добром — неправдива, бо не післана до “українськє” газети, як “У. Г.” Се, як було сказано вище, ажє такий звичай “У. Г.” боронити всіх народних запродацнів, зрадинків і гешефтерів народним добром, бо й сам “У. Г.” від них не втік.

Адже-ж люди з “У. Г.”, котрі рівночасно завідували грішми т. зв. “Укр. горож. комітету”, який вислав був до Парижа Мегаса і Петрушевца, ще й до них не адали товчєго заїту з тих грошів, які вони збрали на “делєгацію до Парижа”. Вони не адали заїту з тих грошів, які вони передали до розпорядчости Мегасови і Петрушевцови, не повсидали, кому і за що була виставлена чек на 1,000 доллярів, котрого бракувало при контролі зібраних комітетом грошів.

Самий “У. Г.” збирав гроші на т. зв. “Позеоріє фонд”, який по скінченню війни мав бути висланий до старого краю для

потерпілих від війни. Тимчасом про сі гроші з часом і слух був загинув. Колі-ж “У. Р. В.” поставили були свого часу запит де ті гроші поділи ся, то “У. Г.” подав був за пару тижнів заяву, що всі гроші, які “У. Г.” збирав на “народні цілі”, пішли в призначене місце. Куди, на що і на чії руки ті гроші були виславі, про се “У. Г.” не згадував. Підозрілим є тому, чому “У. Г.” перед тим не згадає ніколи, що він вислав гроші з “новоисног фонду” куди слід, а зробив се аж тоді, колі “У. Р. В.” два рази його за них питали. Також — колі гроші дійсно зістали виславі в призначене місце, так чому “У. Г.” не подав особи чи організації, якій вислав гроші, та на яку ціль вони зістали виславі.

Так змівють “господарини” зібраними з добродушних робітників і фермерів грішми доллярові патріоти в роді панків від “У. Г.” Тому вони й обстають за иншими злочини народного гроша, колі того злодія хто викриє. Ось тому вони лають “У. Р. В.” за те, що вони викривають всі чорні діла і злодійства рідних більших і менших “діячів”, почавши від Петлюри а скінчивши на Боберському.

ЛИСТ ТОВА. КОНАРА ДО РЕДАКЦІЇ “ПРАВДИ”.

Тов. Конар, оди з прихильників В. К. Винниченка підчас побуту тогуж на Україні, помітив в москвський “Правді” отсей лист з приводу перших зборів “новодобівців” по повороті Винниченка до Чехії:

Поважаний Товаришу Редактор! —
Не відмовте помістити на сторінках Вашої газети слідуючу мою заяву з приводу виступу в заграничній пресі г. В. К. Винниченка проти Радянськє Росії і України.

Недавно тому прибув за границі на територію Радянськє Републик В. К. Винниченко, бувший голова українськє Директорії, котрий об’явив себе комунистом і висказав бажанне прийняти активну участь в будові радянськєго і партійного життя на Україні.

Сей крок Винниченка я повитав дуже горячо в переконаню, що лучша часть українськєго соціалістичного інтелігенції арозуміла ту шкідливу ролу, яку вона відгравала в процесі світової революції, по довших блуканнях за границею, переконатєлясь вярештї, що для створення нових порядків на Україні є тільки оди шлях — шлях соціальної революції.

Я тим більш був переконаний про щирість плянів Винниченка і його групи, що всі вони жили поза територію України, якраз в осередку петлюорієсько-контрреволюційних брудів, се-ред зрадинків українськєго народа, що обивали за границею пороги та просили милости на боротьбу з своїм власним працюючим народом.

На жаль, мов переконане було зовсім хибне. Винниченко, на-совісти котрого лежить початок війни з Радянськєю Росією, котрий стояв на чолі уряду, що створив отаманщину, і був покровителем отаманських оргій і знущання над робітниками і комунистами, котрого робітничі маси прогнали з України, при-хажє до тєм, щоб своєю працею очистити від своїх недавніх гріхів, а лише дягото, щоб в ролі купця торгувати своїм іменем.

Поміняючи те, що йому предпало місце в уряді і Ц. К. партії, поминаючи і його згоду зайняти ті місця і готовість, як він нас переконував, до звичайної праці в центрі або на фронті, його нестійний темперамент, нерушчїсть, слаба воля дрібно-мішанської натури і цілковите нерозумінне загальної революційної ситуації відібрали йому можливість побороти самогє себе. Він покинув Україну, щоб віддатись “виключно літературній діяльності” і шіаком відійти від політичної праці, переконуючи тут декотрих з товаришів чесним словом, **що він не буде виступати проти партії і Радянськє владі.** (Видко, що є у Винниченка “чесне слово!” — Прим. Ред. “У. Р. В.”) Тут переконував він своїх товаришів, що такий виступ був би лише на руку європейській реакції і петлюорієській контрреволюції. (Виступи Винниченка такими і є. — Прим. Ред. “У. Р. В.”)

Але, як все, його “чесність з собою” взяла верх над чесностю а відношеню до революційної праці, і він розпочав за границею глупу, злбонув травлю проти партії, власті а також і проти окремих провідників світової революції.

По рефератах Винниченка його група прийняла і оголосила цілий ряд резолюцій, що “**Р. К. П. своєю тактикою веде контрреволюційну роботу**”, що тов. Ленін являеть ся ворогом українськєго народа і т. п.

Звичайно, з подібного рода резолюціями ніхто по суті не буде числитись, так як вони, по своїй глупій наївности, доказують лише повне нерозуміннє подій революційного руху і того дійсного положення, яке істєє в даний час.

Всім так званим українським заграничним комунистам з Винниченком на чолі треба раз на все сказати:

1) Як догво вони будуть у Відні за столом, відірані від революційної маси, випрацювати “проекти соціалістичного будівництва” на Україні, як догво- вони будуть ставити на перше місце понятє “нація”, “національний”, а **класу**, диктатуру пролетаріату на другє місце — до той пори вони будуть лише другим дешевшим виданем петлюорієшнн.

2) Як догво у Винниченка і його одиомудці не буде чисто классового відношення ся до діла революції, чисто классового критерія подій на Україні, до той пори вони будуть ворогами революції, контрреволюційерами.

3) Гр. Винниченко і його иншим приятелям повинно бути ясним, що діла революції, будівництво нового життя зависить не від “докладних записок” і “декларативних заяв”, а **виключно від самого життя, від внутрішніх і зовнішніх об’єктивних умовин**, і тому те, що вибрало само житє, не змінять тисячі Винниченківськєх резолюцій і ухвал.

4) Як догво Винниченко не увільнить ся від своєї типічної інтелігенщини, як догво він не зрозуміє, що погана нагінка на уряд України, як догво він не зрозуміє, що найбурдїйше і нечесне діло — до той пори він не має права називати себе комунистом. Чи комунист втікає від робітничої маси, покидає свій пост, так як покинув його Винниченко?

5) Як догво Винниченко не зрозуміє, що тепершнша тактика партії є єдиною правильною дорогою, єдиним шляхом для скріплення радянськє владі, що всякі инші експерименти провалять діло революції, що тільки сей центральн партії, проти котрого так рішучо виступає Винниченко, провадив Радянську Росію до таких подиву гідних великих побід над чорною реакцією, що якраз в тій “механічній машині”, як називає Винниченко партію, є душа, що має глибокий зміст, скований зельною дисципліною, і тільки завдяки тому, що та машина має душу, вона не розвалуєт ся, а змійнюєт ся.

6) Як догво Винниченко і його одиомудці не зрозуміють сути соціалістичного господарства, до той пори їх “соціалістично самостійність” України буде другим виданем українськє Директорії.

Україна через свої об’єктивні умовини мусить бути в тійнї солотї з Р. С. Ф. С. Р. і до її власних інтерес, бо без такогє найтіснійшого союзю вона не могла би тепер Радянською.

Принципи я муну сказати гр. Винниченкови, що ми якраз гордітєся, що на чолі наших сил стоять тєж керманіч революції, як Ленін, Троцький, Раковський і инші товариші. Ми відносимь до них не лише з глибоким завіремь правди-

нем, але ми переконані, що вони і тільки вони показали, покязують і покажуть нам правдивий шлях, як провідники, на котрих звернені очі революційного пролетаріату цілого світа.

А Винниченко і його одиомудці, прогнані власними робітниками і селянами перший раз, будуть прогнані і другий і третій раз. Будуть прогнані до той пори, доки не перестануть вести свою чорну контрреволюційну роботу, яку вони прикривають червоном пратором.

І так, як попередно я повитав приїзд Винниченка на роботу, так тепер я не маю слів обурєня для той компанії, котра своєю роботою за границею продовжає далше грати погану ролу наймитів капіталу коло погані памяти петлюорієської чорної сотні.

Ф. М. Конар

бувший член Галицького Революційного
Правительства і бувший член ЦККПГ.

СМЕРДЯЧИЙ ТРУП.

(З побуту петлюорієшнн в Києві підчас окупованя його
Поляками.)

Ні в одну хвилу т. зв. “Укр. Нар. Република” не викрила так своєї внутрішньої нездарности і вповні неспесібности проявити жє-б то не було державне будівництво, як про-темо місяця перебування в Києві, окупованого польськими військами. В яку область державного і економічного будівництва не заглянути — всюди ми бачим одио: повну неспесібність вярватись з тих про-тисторич, в котрі попадає дрібно-буржуазна власть в теперішних умовах.

Цікава є сама історія утворєня правительственного апарату “Укр. Нар. Републики”. Противом поперх двох тижнів пі-сля занятя Києва польськими військами в Києві невідомий точний склад правительствє; невідомо навіть його місце перебування. Одиа газета називає председателем правительствє Лівницького, друга називає Мазе-пу. Всім газетам приходить ся користуватись “поголюсками” про місце перебування і склад правительствє. В Києві в перші два тижні перебуває в ролі представника Петлюри відомий у. с. д. Романченко, представляючий українськє верхню власть, а називаючий себе импозантєю “полковником”.

Отаман Петлюра в перші два тижні не ричив ся навіть показати ся до Києва “українським громадянським кругам”. Київськєю Громадськєю Комітетови-пришлось ся видати спеціальну відозву на тему, що тільки “провокатори можуть пощирювати поголюски про щирість Петлюри до Києва”. Так і написано в спеціальной відозві: “Злобні провокатори пощирюють поголюски про те, що головний отаман Петлюра сидить в роскошній палаті в Варшаві і зовсім не думає про український народ. Ми, представники українськєго громадянства, заявляемо, що се є большевиківкє брехнею, провокацією; що Петлюра, занятий велєчим державним ділом утворєня твердої власті на Правобережю ізавоюванем Одеси (!)”.

Повна розтерянність так званого українськєго громадянства в ті дні єще яскравіше виявилась в другій відозві, привсьчаній тем: “Де-ж українська армія?”

В тій відозві у відповідній спосіб на початку п’ятують ся большевиківкє брехуні і провокатори, а опісля подрібно описують ся всі подвиги українськє армії, котра, мовляв, — “Полякам помагала освободжувати Правобережє, а тепер без Поляків їде на Одесу і вже на-ходить ся 30 верств від Одеси”.

Висшого органу власті “Укр. Нар. Републики” — Директорії нема. Тим не менше оди з при-казів підписують ся торічними іменами: “Предсєдателя Директорії Винниченка і членів — Андєєвськєго, Макаренка і Петлюри”. Инші підписані тільки председателем Директорії “Петлюра”, а дійсна тайна складу Директорії заключаєт ся в тїм, що нікого, крім Петлюри, в тій Директорії нема.

Але Петлюра — сей неподі-бий український Хлєстакос, не адоволюєчсь чиним головною отамана, представляє собою “предсєдателя неістнующої Директорії”.

Утворєне українськєго (петлюорієського) правительствє нагадає формоване буржуазних кабінетів в мирних умовах. Українське громадянство, безперестанно в своїх газетах

красно заховали свою органі-зацію, матеріальні і душєні сили від революційного розгрому, і, третими, всі наші старі знакомі з петлюорієської бра-тїї: той самий Мазєпа, Огієнко, Лівницький і инші.

Не дивлячись на все те, кабінет, як оказуєт ся, не легко сформувати. З одної сторони Поляки, знаючи добре, де раки зможуть, домагують ся відда-вання поста міністра рільництва польськєму поміщикови Стемковськєму, бувшому октябри-стови і членови Держ. Думи з 3. червня. Розумієт ся, назначене Стемковськєго на пост міні-стра рільництва було-б політич-ним самовійсьтом петлюорієськєго правительствє. Польська команда з початку насто-ює на тій кандидатурі, — і Стемковськєй навіть опублі-ковуєт ся в газетах, як назнє-ченний міністром рільництва. Але під янїтиском “українськєго громадянства” вона годить ся оставити Стемковськєго міні-стром народного здоровья, за-безпечивши собі фактичне пере-веденє необхідної польським панам земельної політики.

Новий кабінет заслуєує на те, щоб на ним застановитись подрібно.

Предсєдатель кабінету Прокопєвич, учитель, коопєратєр. За часів Радянськє власті служив бібліотєкарем Національного музею і завідував відділом просвіти в Центральнм Коопєративнм Комітеті.

Міністр внутрішних справ Саліковський, був “радником тубєрнськє управи” за царськєх часів, редегував в Ростові “Тризовськєй Краї”, видавав в Москві в 1914—1915 рр. разом з Петлюрою журнал російськєй орієнтації “Українськє Живнє”, за часів денікінщини разом з Чекаленком їздив на Дон для встановлення кон-такту з білогвардійцями. При радянськєй власті в Києві служив секретарем Дніпрозоюза.

Міністр заграничних справ Київськєй Раді, один з редакторів органу соціалістично-фєдералістичн “Нової Раді”, виходивши свобідно за весь час гетьманщини. Відомий, головним ро-бом, як завзятий агітєміст, чорносотєні виступи котрого за Раді і за гетьманщину стрі-чали відпир з сторони навіть найбільш контрреволюційних київськєх газет. Ся політична прєстигнєтє, між иншим, за два тижні до вступєння польськєх військ до Києва, помістив в київськєх радянськєх га-зєтах інтервю, бичуючи шля-хецьку Польщу і Петлюру.

Міністр шляхів Тимощєнко, добріє памятний харківським робітникам, “комісар Харківщини”, Розстриляв разом з Бал бачаном кількасот харківськєх робітників за часів Директорії. Разом з Балбачаном, харківським диктатором, він пере-ворив з Дном, їздив в Ростов зї спеціальню “дипломатичним припорученєм — на предмет угоди про спільну боротьбу з большевикями” (“Г. С.” ч. 16).

Міністр народного госпєдарства Фєшенко-Чеповський, бувший юриконсульт фран-цуськєх і бельгійськєх великих підприємств в Донецькєм басєйні, бувший агент помур-ського фон- Дітмара, представ-ляв в кабінеті великий капітал Донецькєго басєйну.

І, нарештї, згаданий вище, польськєй поміщик Стемковськєй в ролі міністра охоро-ни здоровья.

В дні формованя сєго кабінету фінансових жулів, коопєратєр і продажнннх писак, “Громадське Слово” безперєривно доказувало заслуги “ділового кабінету”. Між иншим, воно дало не погану характеристику не ділових, “партійних” кабінєтєв “У. Н. Р.”.

“При наших умовах пар-тійне житє може бути тільки тим, чим воно є — дрібною кружакєвиною, боротьбою дрібних груп, незначними викидами і итргриганством”.

Петлюра вилловив для себе кількох нових фінансових жулів, коопєратєр і літератив, посишно вивіз їх до Винниці, так що “кабінєтєви” не при-шлось перебути в Києві і одно-го дня.

Не погана характеристика петлюорієськєх людяків у. с. д., чи не правда?

(Далше буде.)